

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 8 MISIUNEA LUI ISUS

În acest nou capitol din seria “Evanghelia după Luca” vom studia despre misiunea lui Isus. Din ziua cea tragică în care Adam și Eva au păcătuit pentru prima dată, istoria umanității a fost întotdeauna aceeași, Dumnezeu căutându-l pe om, iar omul ascunzându-se de Dumnezeu. Biblia este în ea însăși realitatea istoriei acestei căutări neobosite. Isus a venit pe lume pentru a căuta și a salva ceea ce se pierduse. În capitolul 15 din Luca găsim trei parabole care ilustrează misiunea lui Isus. O oaie pierdută, banul pierdut și un fiu pierdut.

Este foarte interesant că **moneda** este un obiect inconștient. Nu știe că s-a pierdut. Oamenii o calcă în picioare, praful o acoperă, timpul o face să oxideze, dar ea nu are conștiența situației în care se află. Știm că în această lume sunt mulți oameni care pot fi foarte bine simbolizați de această monedă. Este pierdută dar nu are conștiența situației. Într-o zi o persoană mi-a pus o întrebare atunci când eu i-am vorbit despre salvare. De unde și din ce ar putea fi salvat? Și totuși, familia sa era distrusă, fiicele sale nu vor să vorbească cu el, nimeni nu îl vrea din cauza felului sau de a fi, arogant și orgolios. Ia pastile pentru a putea dormi și este foarte îngrijorat. Și totuși întreabă de ce ar putea fi salvat... Viața și caracterul său egoist l-au afundat în praful ignoranței, este oxidat, pentru că familia nu vrea să știe nimic de el iar în ciuda tristei sale situații el întreabă din ce ar putea fi salvat... cam aceasta este situația multor persoane reprezentate de moneda pierdută.

Oaia pierdută simbolizează o altă categorie. Oameni care știu că sunt pierduți, încearcă să găsească calea de întoarcere spre casă, plâng, sunt speriați, simt un gol interior care nu îi lasă liniștiți zi și noapte, dar nu știu unde este drumul. Să ne gândim la oaia pierdută, care în timpul zilei, într-un anumit moment de neatenție se depărtează de turmă, dar când vine noaptea își dă seama că este singură și începe să strige, să plângă, căutând celelalte oi și pe pastorul ei, aleargă dintr-o parte în alta fără sens și ajunge să se piardă în întuneric.

Dar Isus în aceste două parabole este reprezentat prin stăpâna casei care caută neobosită moneda până când o găsește și prin păstorul care merge în noapte prin prăpăstii și locuri stâncoase până își găsește oaia pentru a o lua pe brațe să o aducă din nou la staul.

Aceste trei parabole le găsim numai în cartea lui Luca și scot în evidență că principala și neobosită misiune a lui Isus a fost și este aceea de a-și recupera fiii pierduți, de a căuta continuu ceea ce s-a pierdut.

A treia parabolă pe care o găsim în capitolul 15 din Luca este cea a **fiului pierdut**, cunoscută ca cea a „fiului risipitor”. În a treia parte a acestui studiu vom analiza șapte puncte ce merită să fie scoase în evidență. Sunt multe alte aspecte în această parabolă, dar din lipsă de timp mă voi limita doar la următoarele:

Primul gând: Fiul crede că din ceea ce are Tatăl ceva îi aparține. Eu te întreb: din acea avere pe care tatăl o construieste cu sudoare și efort, ce îi aparținea fiului? Absolut nimic și totuși, acest tânăr îndrăznește să îi spună: „*dă-mi partea care mi se cuvine*”. Acest tip este simbolul perfect de om care crede că viața este așa. „*Viața este a mea, fac ce vreau cu ea*”, spun mulți oameni. Această declarație îndrăzneată conține un adevăr și o minciună. Că poți face ce îți place cu viața, este adevărat, pentru că Dumnezeu te-a creat liber pentru a-ți lua propriile decizii. Dar faptul că viața îți aparține este o minciună. Viața ți-a fost împrumutată de Dumnezeu și într-o zi va trebui să dai socoteală de ceea ce ai făcut cu ea.

Al doilea gând din această parabolă este că într-o zi orice alergătură nebună ajunge la final. Poți merge unde vrei, te poți ascunde unde ți se pare mai bine, poți uita de Dumnezeu tot timpul pe care îl vrei folosind greșit fiecare picătură de viață pe care El ți-a dat-o, alegând propriile drumuri, dând frâu liber

instinctelor tale, dar într-o zi, mai devreme sau mai târziu, înșăși viața te va duce într-un colț din care nu vei ști încotro să o iei. Mai devreme sau mai târziu, „marea zi” vine pentru orice om. Inima este goală, un gol de suflet, o foame, nu de pâine, ci de sens al vieții. Ce a făcut tânărul rebel în acele circumstanțe de foame și necesitate? Ceea ce întotdeauna face ființa umană, să caute ajutor la alte persoane. Și care a fost rezultatul? Cel la care a căutat ajutor l-a trimis să îi păzească porcii. Înainte îi era foame, dar era liber. Acum continuă să sufere de foame dar pierduse libertatea, îngrijea la porci și era în culmea mizeriei. Să ne amintim că în acele timpuri iudeii nici măcar nu puteau trece pe lângă porc, iar în această parabolă vedem pe tânăr îngrijind de ei. Ajunsesse într-o situație jalnică, în culmea umilirii.

Astfel am ajuns la **al treilea punct** al acestei parabole și pe care vreau să îl scot în evidență. În mijlocul acestei nenorociri, fiul și-a amintit de tatăl său. Ar fi fost mai bine dacă ar fi făcut-o mai înainte de a ajunge la porci. Dar se pare că ființa umană îl caută pe Dumnezeu numai atunci când toate resurse sale ajung la capăt, când nu se mai poate face nimic din punct de vedere omenesc. Am văzut cu ochii mei oameni raționaliști, fără credință care au ajuns să se predea lui Dumnezeu doar atunci când au văzut trupul aproape inert al copilului lor consumat de leucemie. Medicii au spus că nu se mai poate face nimic. Și atunci unde puteau merge? Au adunat toate ideile lor existențiale, agnostice, de necredință, pentru a le arunca la gunoi. Numai tatăl mai putea face ceva pentru acel băiat evreu, așa cum numai Dumnezeu mai putea face ceva pentru această familie și așa au făcut, au apelat la El. Și ce bun este Tatăl nostru, El niciodată nu ne reproșează faptul că noi venim la El ca la ultima noastră alternativă. El întotdeauna așteaptă cu brațele deschise pe fiul său iubit, așteptând să se întoarcă acasă. Problemele fiului nu s-au terminat atunci când s-a decis să se ridice și să plece la tatăl lui, chiar dacă era o foarte bună decizie, pentru că după cum știm problemele nu se rezolvă doar luând decizii bune. Decizia este primul pas pe calea recuperării. Este un proverb care spune: „*calea spre iad este presărată cu intenții bune*”. Problema fiului s-a rezolva nu atunci când a spus că se va întoarce, ci atunci când el s-a ridicat și a plecat, . Deci decizia este bună numai atunci când este însoțită de o acțiune.

Să trecem acum la **al patrulea gând** pe care îl putem extrage din această parabolă, atitudinea tatălui. Chiar de când fiul a plecat, tatăl întotdeauna l-a așteptat, el știind că fiul se va întoarce. Nu a putut face nimic pentru a-l opri, i-a respectat libertatea, dar el a rămas în așteptare iar fiul s-a întors. Dar s-a întors îmbrăcat în niște zdrențe, cu miros de porci și murdar. Tatăl când l-a văzut, a fugit înaintea lui pentru a-l îmbrățișa. Ajuns aproape de el, l-a văzut murdar, mirosind urât, subnutrit, cu păr lung, neîngrijit, cu păduchii căzându-i prin părul murdar. Și ce a făcut tatăl? El nu s-a dat înapoi la vederea situației disperate a fiului său, nu a ordonat servilor săi să-l spele înainte de a-l îmbrățișa, ci el l-a îmbrățișat, l-a sărutat chiar în starea în care el se găsea. Prin această parabolă Isus vroia să ne spună că nici Dumnezeu nu va respinge niciodată pe unul din fiii Săi care a greșit și vrea să se întoarcă acasă, oricât de murdar ar fi, chiar dacă ar mirosi greu, chiar de ar fi distrus de droguri și vicii, sau sfâșiat de viața destrăbălată pe care a trăit-o. Tatăl întotdeauna va avea brațele deschise.

Al cincilea gând care se desprinde de aici, este acela că tatăl a dat o masă pentru a sărbători întoarcerea Fiului său. Știi că în ceruri mereu este sărbătoare atunci când un păcătos se pocăiește? Îngerii cântă, ființele altor lumi se bucură pentru că un fiu pierdut s-a întors, ceea ce a fost pierdut a fost găsit și salvat prin dragostea lui Dumnezeu. Întrebarea mea pentru tine este următoarea: “De cât timp te cheamă Isus pe tine, de cât timp lupți în durerea ta existențială departe de Tatăl tău? Ce aștepti pentru a te întoarce acasă? Masa este așezată, iar locul tău este încă gol, așteptându-te. Te rog, vino chiar acum, azi este ziua mântuirii.

Pentru a finaliza, **al șaselea gând** care se poate extrage din această parabolă, este atitudinea tristă fratelui mai mare. El rămăsese acasă, nu fusese neascultător față de tatăl său, el respectase toate regulile și i s-a părut foarte nedrept felul în care a fost primit acest fiu neascultător. “*Toată viața am fost alături de tine, dar tu niciodată un ai dat o sărbătoare în cinstea mea, dar acum când s-a întors acest nenorocit care ți-a risipit toată averea, sărbătorești întoarcerea lui.*” Și acest băiat a plecat întristat, gândind că tatăl era nedrept. Știi că mântuirea din punct de vedere omenesc este nedreaptă? Dar să mulțumim lui Dumnezeu că este așa, pentru că dacă ar fi fost după merite, toți am fi fost pierduți.

Este foarte interesantă istoria lui Iona din Vechiul Testament. Iona se întristează pentru că Dumnezeu îi iartă pe oamenii din Ninive, la fel cum aici fratele mai mare este trist pentru că tatăl îl iartă pe fiul său. Știi că cei care gândesc despre ei că se comportă bine, că merg pe drumul cel bun, sunt triști atunci când

Dumnezeu primește pe un păcătos? Dar ce bine că Dumnezeu nu este ca noi și îi primește pe toți păcătoșii la El, căci altfel cu toții am fi pierduți.

În a cincea parte a acestui studiu, ne este prezentată parabola cu Lazăr și omul bogat. Aici nu vrea să spună nimic în legătură cu doctrina despre starea morților. Isus nu a prezentat această parabolă pentru a învăța că există sau nu există viața după moarte, pentru că această învățătură este destul de clară în întreaga Biblie și anume, că morții nu mai știu nimic. Scopul acestei parabole este acela de a învăța lecția că aici pe pământ este unica șansă a omului de a se pocăi și de a se întoarce în brațele lui Dumnezeu. În această parabolă, Isus a spus că dacă oamenii nu credeau în cei vii, referindu-se la profeți, cum aveau să creadă în cineva care va veni dintre cei morți. Și spunând aceasta se referea deasemenea la Sine Însuși că va muri și va învia a treia zi și totuși, în ciuda acestei minuni, voi fi oameni care nu vor crede în El. Viața pe care o avem este singura noastră ocazie de a-L accepta pe Isus. Aceasta este lecția pe care ne-o ilustrează parabola cu Lazăr și bogatul. Isus a venit pe acest pământ pentru a căuta și a mântui ceea ce a fost pierdut, dar nu pentru a obliga pe cineva. Libertatea este cel mai prețios dar oferit de Dumnezeu, dar păcătosul are nevoie să folosească această libertate pentru a alege salvarea oferită de Hristos, pentru că nimeni nu va fi salvat fără consimțământul personal.

Am ajuns la finalul acestei lecții. Luca prezintă în capitolul 18 istoria vindecării unui orb, iar în capitolul 19 prezintă istoria lui Zacheu. În prima, vedem că mântuirea nu cuprinde doar aspectele spirituale ale persoanei, ci sunt atinse și corpul și emoțiile. Marcu spune că numele acestui orb era Bartimeu. Adevărul este că acest om era plin de dorința salvării. Oamenii din jurul său îi interziceau să mai strige, dar el îl striga pe Isus și mai tare. Dar cine strigă la Dumnezeu niciodată nu rămâne fără răspuns, așa că răspunsul nu s-a lăsat așteptat, iar Isus l-a vindecat. Încă din acel moment viața acelui om s-a schimbat complet, pentru că acolo unde este Isus, vine și Lumina, o viață nouă.

În capitolul 19 din Luca găsim cazul lui Zacheu și avem un detaliu aici care merită scos în evidență. Să citim pentru aceasta: Luca 19:9

„Isus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam.”

Fraza care vreau să o scot în evidență este: *„astăzi a intrat mântuirea în casa ta.”* Cine a intrat în casa lui Zacheu? Isus! Iar El a spus că a intrat mântuirea în acea casă, de ce? Pentru că El este salvarea. Mântuirea nu este doar o doctrină, o situație juridică, sau un mod de viață, ci mântuirea este Isus.” *În nimeni Altul nu este mântuire, pentru că nu este sub cer un alt nume prin care să fim mântuiți.*” A accepta mântuirea înseamnă să-L accepți pe Isus. A trăi în Hristos înseamnă să trăiești mântuit și aceasta automat ne conduce la o viață de experiențe personale cu El, să umbli cu El, să faci din Isus compania inseparabilă pe drumul vieții, Domnul absolut al vieții tale. Desigur că există doctrine care studiază persoana lui Isus, dar El este mult mai mult decât o teorie. De aceea, dacă îl căutăm în fiecare zi prin rugăciune, prin studiul Cuvântului Său și prin mărturia în misiune, atunci cu toată siguranța că vom găsi acea Persoană mântuitoare care ne va face să fim biruitori în Hristos. Dumnezeu să te binecuvânteze!

*Traducere: Doina Preda
Tehnoredactare: Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com*